

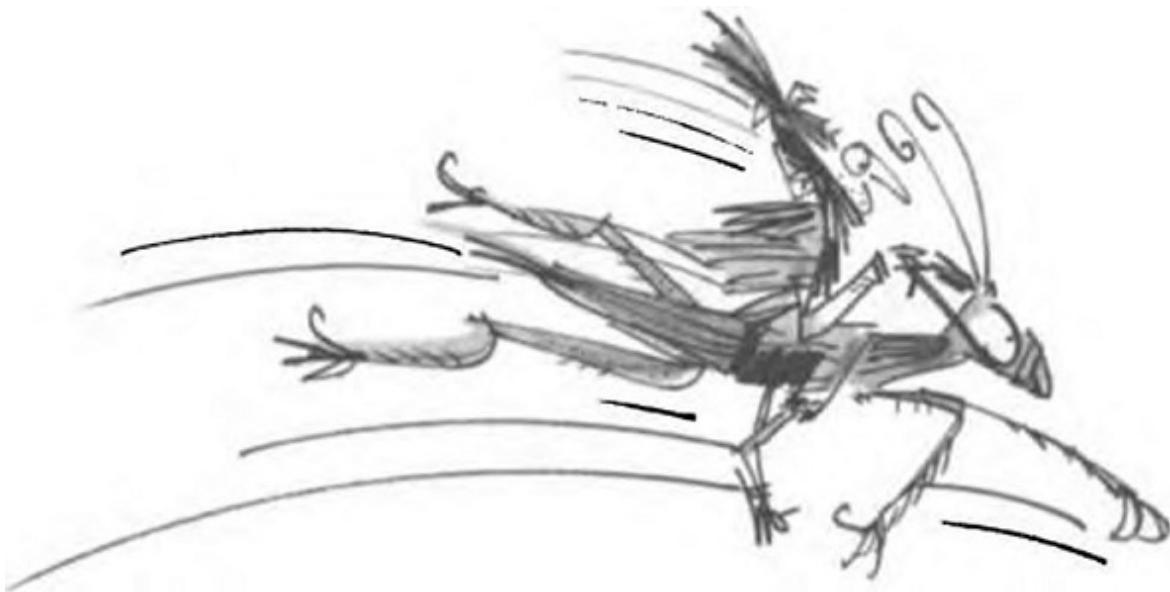
ТЕРИ ПРАТЧЕТ

ЛЕГЕНДИ НА КИЛИМЕНИТЕ

ХОРА

Превод от английски: Светлана Комогорова, 2015

chitanka.info

За Килимените хора Килимът бе по-голям от гора и приютиаваше безброй градове, градчета, селца, замъци и всякакви дребни животинки — та дори и хитри, космати бандити по най-гъстите му краища, дето не ги метяха често. Снибрил обаче живееше на края на Килима, а Килимът бе започнал да се разнищва — това всеки го знаеше. В село Паднала Клечка Кибрит обитателите на Килима вече се бяха наканили да се изселват. Единственият обаче бе накъде да поемат.

Снибрил изтърча в галоп покрай колоната от каруци, наредени в очакване по главната улица на селото и натоварени със столове, печки, легла и де що хората бяха смогнали да вържат за тях, а това включваше почти всичко.

Той върза своя скокльо — доста нервно животно, подобно на скакалец — за кол пред общината и влезе вътре. Цяло село се бе събрало там да го чака, но те чакаха най-вече да видят белокосия старец, жител на Килима, когото Снибрил бе докарал със себе си, вкопчен отчаяно в гърба на скокльото.

— Господа — рече Снибрил. — Това е Писмир Отшелника, той живееше в една пещера в Подкилимието. Смята, че знае как да ни помогне.

— Не ме припирай, ако обичаш — рече Писмир. — Дядото на дядо ми бил Робинзон Скиталеца, за когото всички сте чували...? — В края на думите му се мъдреше въпросителна, от онези въпросителни,

дето означават, че вие, много ясно, няма начин да не сте чували за дядото на дядо му.

— Не беше ли онзи, дето изминал пеша Килима от край до край?
— попита Снибрил.

— Да, от край до край и обратно. Та, преди да умре, той разказал на дядо ми за своето пътешествие. Казал, че имало земя, дето не живеел никой, ала тя била идеалното място за обитателите на Килима.

— И къде е тя? — попита Глърк ловеца.

Писмир посочи с пръст.

— Нататък, господа. Точно на другия край на Килима.

— На другия край на Килима! Това значи да се заобиколи по ръба, нали тъй? — попита Глърк.

— Не, нашите припаси няма да стигнат за толкова време — обясни Снибрил. — Трябва да минем по средата, също като пра-прадядото на Писмир. Щом той го е минал, и ние можем. Зная, че Килимът е неизследвана територия и бъка от опасности и непознати земи и всичко останало, ала според мен нямаме избор. Килимът може и трябва да бъде прекосен!

Час по-късно Снибрил, възседнал своя скокльо, се приближи до първата каруца в колоната. Извърнеше ли се назад, виждаше как хората се качват в каруците си и тъжно се оглеждат из селото, което напускаха. Мнозина от тях се питаха какво ли ги чака в непознатите краища на Килима.

— След мен! — провикна се той и размаха шапката си във въздуха. — Да прекосим Килима!

— Да прекосим Килима! — викнаха те в отговор и каруците бавно, със скърцане потеглиха напред. — Да прекосим Килима!

Снибрил и Глърк препускаха със скокльовците си по билото на един повален косъм от Килима и гледаха как натоварените каруци се тътрят покрай него далече долу в ниското. Макар и да не пътуваха отдавна, космите на Килима вече бяха по-дебели и растяха по-нагъсто, а помежду им се спотайваха тъмни сенки.

— Много е тихо — рече замислено Снибрил.

— Де да имаше шум! — изръмжа Глърк. — Тая тишина ми навява
лоши предчувствия. Я се заслушайте.

— За скърцането на каруците ли говориш? — попита Снибрил
след малко.

— Не, не е то. Има нещо друго.

Снибрил се ослуша. И тогава дочу шум, който скърцането не
успяваше да заглуши. Далечен-далечен и едва доловим, сякаш нейде на
голямо разстояние биеше барабан.

— Килимените вести — рече Глърк. — Новината за нас ще се
предава от барабан на барабан през целия Килим. Ще стане беля,
помнете ми думата. Който и да барабани, не му се нрави, че сме в
неговите земи.

— За да ни спрат, едното барабанене не стига.

— Няма да се мине само с барабаненето. Чак в кокалите си го
усещам.

Снибрил пришпори скокльото си надолу по косъма към
подвижната колона от каруци и препусна в галоп към тази най-отпред,
чийто кочияш беше Писмир. Погледна Писмир, после се извърна на
седлото.

— Тук спираме! Наредете каруците в кръг!

Скоро разпрегнаха животните и каруците със скърцане се
наместиха. Тук-там по покривите им и в сенките насядаха стрелци,
въоръжени с дългите тънки лъкове, с които бяха прочути ловците от
Паднала Клечка Киbrit. Около целия кръг пламнаха огньове и скоро се
разнесоха миризми на чорби и яхнии и на прясно печено месо, уловено
същия ден, когато Глърк предвождаше няколко стрелци на лов из
космалака. Снибрил и Писмир вечеряха със семейство Глърк.

— Бива си я чорбата — отбеляза Глърк, като сърбаше шумно. —
Питам се как ли ще върви ловът, докато прекосяваме Килима. Та значи,
аз винаги казвам... **Какво беше това в името на вътъка?**

Настана тишина, нарушавана единствено от кашлянето на най-
малкото дете — беше му влязла чорба в кривото гърло. По целия кръг
хората се бяха умълчали и посягаха за лъковете си.

И пак го чуха — протяжен, тънък **ВОЙ**, който отекна от косъм на
косъм из тъмния Килим.

От тъмнината отвъд светлия кръг ги наблюдаваха многобройни
червени зли очички...

Глърк грабна лъка си и се взря в тъмното отвъд кръга.

— Снаргове!

— Какво е снарг? — попита Снибрил, докато нагласяше стрела в арбалета си.

— Те ловуват на глутници — отвърна Глърк и лъкът му иззвънтя.

— Състоят се главно от зъби и нокти. Не понасят светлината и мразят всички, дето я понасят — я по-живо с тия стрели там!

Снибрил наблюдаваше как хората се нареджат в традиционния боен ред на Килима. Отряд стрелци застана край огньовете и запали върховете на стрелите си. Чу се „зън!“ и мощно **ФИУУУУ!** и половин дузина оgnени стрели изхвърчаха над поляната и разпръснаха мрака. Така всеки стрелец можеше да стреля по първия снарг, който му се изпречи пред очите. Обикновено това сработващо сносно^[1].

Глърк, седнал на покрива на една каруца, ругаеше всеки път, като не улучеше, а най-новата му съпруга му подаваше стрела след стрела. Снибрил и Гърт (най-големият син на Глърк; той ги имаше двайсет и осем — като че са множко, ама ей на, тъй си беше) бяха застанали заедно на място, където снарговете бяха събрали каруца и се опитваха да проникнат в кръга. Снибрил чуваше как туловищата на снарговете си пробиват път през Килима и затягат племето в кръг.

Отново полетя ято оgnени стрели. Снибрил потърси опипом стрела и разбра, че ги е изстрелял всичките.

— Помощ! Насам! — кресна той и двамата с Гърт изхвърчаха със скок и кацнаха на най-близката каруца.

Купища бълскащи се черни тела се промушваха през пролуката, зъбеха се и ръмжаха.

После се спряха, вперили злобни червени очи в хората. Стрелите отхвърчаха с трясък от дебелите им кожи, без да им причинят никаква вреда.

И тогава най-големият снарг, водачът на глутницата, скочи напред и остана сам на сред поляната.

— Търси си някой да се бори с него — прошепна Глърк на Писмир. — Като нищо може и да съм аз.

— Не мисля, че ще има нужда — посочи Писмир с пръст.

Някой бе излязъл на огряното от огньовете място, стиснал в ръка грамаден нож за рязане на месо. Беше Снибрил.

Вождът на снарговете като че се разсмя, а после двамата започнаха да се обикалят в кръг.

Снарговете и хората наблюдаваха как вождът снарг се готви за скок. Но щом той скочи, Снибрил **ПРИКЛЕКНА** и когато грамадното тяло изсвистя над него, той запокити ножа нагоре с всичка сила. Снаргът тупна, хързулна се по муцуна напред, претърколи се по гръб и вирна крака. **Мъртъв.**

Глутницата снаргове нададе вой и се запромъква напред, всички бяха вперили кръвнишки погледи в Снибрил.

— Стига! — кресна някой и нещо, възседнало килимена лиана, се люшна през кръга, грабна Снибрил за косата и го метна в една каруца. После се люшна назад, скочи долу и се приземи право пред снарговете. Който и да бе това, той подпра на рамо дълга лъскава тояга и се прицели.

Снарговете припълзяха напред, а странната фигура вдигна металната тръба.

С мощн ТРЯСЪК и сред облак дим фигурата се катурина назад — и пет-шест снарга също, за щастие. Останалите офейкаха с вой.

Новодошлият се надигна, духна в тръбата си, прокашля се и отиде при хората.

— Името ми е Бейн... — поде той, но Глърк го прекъсна.

— Ти си Скиталец. Само Скиталците носят древните оръжия на Шиандианската империя. За мен е гордост да се запозная с теб.

— Благодаря! А ти си Глърк, прочут из целия Килим като храбър и смел ловец. Ти си Снибрил, жител на Килима с въображение, което работи повечко, отколкото на другите. А ти си Писмир, най-мъдър сред жителите на Килима. — Той ги огледа вкупом и се ухили. — От почти педя вървя подире ви!

— Никого не сме видели — рече Снибрил.

— Хората не ме виждат — не и ако ги следвам, а вие говорите високо и не си затулвате огньовете. Благодарете се, че на пътя ви не се е изпречило нищо по-страшно от някой и друг снарг.

Писмир пребледня като платно.

— Да не казваш, че и по-страшно има?

— Виж, сега не му е времето за приказки. Наспете се, ще тръгнем на зазоряване. Вземете и от снарговете — от тях става що-годе сносна яхния, ако покъкрят на огъня.

Рано-рано на другата сутрин хората отново се размърдаха, устремени да стигнат колкото се може по-далече от поляната. Скокльото на Снибрил припкаше начало на шествието, а Бейн вървеше редом с него. Носеше протрита шапка от снаргова кожа и на гърба си бе преметнал вързопче, а на рамото — пушката си.

— В стари времена — разправяше той — когато град Шианди властвал над половината Килим от Земята под библиотеката, първите

Скиталци били изследователи и водачи и поддържали някакъв ред по Краищата на килима. По онова време тази пътека, по която кретаме едва-едва, била широк път, гъмжащ от търговци и войници. Ала уви, след великата битка между Шианди и народа на Югозападен Кракнастол Империята рухнала.

Сега са останали малцина Скиталци и повечето не си правят труда да предадат своите стари пушки на синовете си. Тези, които сме останали, сме смятани за бродяги — каквите и сме си.

— Какво се е случило с Шианди?

— Той все още съществува, както и градът в Югозападен Кракнастол, и напоследък пак са виждали и двете армии. Затова и ви следвам. Защото моите шпиони ми съобщават, че и двете армии са чули за някакви хора, дирещи нова земя в другия край на Килима. Както Шианди под Библиотеката, така и град Югозападен Кракнастол искат тази земя, защото който я докопа, най-сетне ще добие достатъчно сили да попилее другия. Иначе казано, издирват народа на Падналата Клечка Кибрит. Или, да го кажа по-другояче, вас.

Спретнаха лагер и всички, освен стражата, която стоеше и тракаше с колене, се събраха на извънреден военен съвет пред каруцата на Глърк. Трябаше нещо да се предприеме, Глърк произнасяше реч — постоянно си дърпаше мустасите и ръкомахаше във въздуха.

— Та ето какво, значи! — завърши той — Ако тия армии, дето Бейн разправя, че ни издирвали, ни намерят, нямаме никакъв шанс. В края на краищата ние сме първопроходци, не войници.

Навалицата около масата се умълча, а после един жител на Килима на име Блинт излезе напред и се прокашля неспокойно.

— Може би ще е по-добре да се върнем? — прошепна той.

— Не! — Снибрил скочи на крака и тресна по масата. — Никакво връщане! Зарязахме домовете си, за да стигнем чак дотук, и не можем да се върнем! Нямаме ли ние мечта за тази земя? Тогава трябва да сме готови да се борим за нея срещу всички войски на Килима, ако се наложи! Кой е съгласен с мен?

Глърк и Писмир незабавно застанаха зад Снибрил. И бавно, едно след друго, всички останали семейства ги последваха, включително засраменият Блинт, Бейн, който не се имаше за един от тях, седеше настрана, лъскаше си пушката и си подсвиркваше през зъби. Него никой не го бе виждал да ругае, нито да върти глава от изумление.

— Тъй — рече Снибрил. — Вече имам план. Тези войски ни причакват някъде да ни нападнат. Ако стане тъй, губим. Обаче има

нещо, което няма да очакват от нас.

— Какво? — попита Писмир.

— Да ги нападнем първи! Продължавайте с каруците, но няколко шпиони ще избързат напред. Единият ще съм аз. И тогава, ако забележим нещо, можем да се върнем и да предупредим хората, после да се пробваме да се скрием от войската. Писмир, за тази работа ще ни трябваши ти. И ти също, Глърк, и без възражения! Бейн...

— Тъкмо това чаках. — Бейн метна пушка на рамо. — Най-добре да тръгваме още сега.

Снибрил взе арбалета си и пълен колчан със стрели, затъкна в пояса си два меча и боздуган и награби и в двете ръце по едно копие, захапал нож между зъбите, Бейн се усмихна и махна всички тия оръжия, освен арбалета и меча.

— Един Скиталец никога не се окичва така — каза той — Ние имаме числено превъзходство от двама срещу две хиляди^[2].

Съвсем скоро след това двамата се изкатериха на костьм, отрязаха си по една Килимена лиана — Бейн научи Снибрил на този полезен номер — и тихо се промъкнаха в мрака.

По тъмно бе опасно да се навърташ из Килима. От всички сенки надничаха мънистени очички, а сред мрака тежко стъпваха и сумтяха

страни създания. Тук-там по ръба на Килима примигваха мънички светли точкици там, където зад мощните барикади спяха откъснати села.

Всеки път, щом далечен снарг **нададеше вой**, хората се разтреперваха в леглата и окайваха всеки, що броди навън из Килима в такава нощ.

Снибрил и Бейн се покатериха до средата на един косъм и спаха там — докато единият почиваше, другият бдеше. Нещо черно и грамадно сякаш танцуваше край подножието на косьма и се секнеше заплашително. Снибрил не знаеше какво е, ала се зарадва, като си отиде.

Докато гледаше надолу, на Снибрил му се стори, че мярка светлинка сред космите и чува биене на барабани. Внезапно светлинката заобиколи един косъм и се появи пред погледа му и той видя стотици факли да маршират заедно и да лъщят по брони и копия.

Събуди Бейн, който дълго ги оглежда през преносимия си телескоп.

— Да, това си е шиандианска армия — рече той. — Или поне част от нея.

— За мен си е достатъчно голяма, че и отгоре! И какво ще правим?

— Те като че ще лагеруват тук през нощта, тъй че най-добре да изчакаме до утре сутрин. Обаче... — Бейн се загледа замислено надолу към войската, която строеше бивак, опъваше шатри и палеше огньове.

От полевите кухни се надигнаха интригуващи ухания и Снибрил печално се присети за мижавите дажби в раницата си. — Чудя се защо не са чак толкова много — продължи Бейн. — Нямам им вяра. Питам се дали каруците са в опасност.

— Та те са на около два пръста оттук, не би трябвало нищо да ги заплашва... **О, галопиращи снарлове грамадански! ВИЖ!**

В тъмното се задаваше друга армия, или по-скоро другата половина на първата армия. И между всеки два взвода войници се тътреше каруца — Снибрил ги разпозна. В първата с жален-милен вид седяха Писмир и Глърк — едва се виждаха под въжетата.

— Как са успели? — изпъшка Снибрил.

— Причакали са ги в засада, иска ли питане — процеди Бейн през стиснати зъби. — Чакай само да ги докопам! Ще ги науча аз как да пакостят на невинни пътешественици, когато аз се навъртам наоколо!

— А какво ще правят сега?

— Водят ги в Шианди на разпит, иска ли питане. И като ги отведат, и ние отиваме с тях!

Няколко часа по-късно, когато цялата армия и пленниците ѝ потеглиха обратно към града, пратиха разузнавателни отряди, за да се уверят, че никой не ги следва. Ала разузнавачите не забелязаха двата сиви силуeta, които прелитаха от косъм на косъм високо горе над главите им...

Град Шианди бил издялан от една прашинка още в древни времена. Имаше много високи черни кули и бе обграден от висока черна стена с една-единствена порта. Килимът около града бе тъмен и тънеше в сенки.

През великата порта на Шианди шиандианская армия влезе в града, пременена в доспехи в черно и златно, и маршируването ѝ отекна между тъмните стени. Вкараха вътре и каруците с хора и черната врата се затвори с последно дръннн!

Два чифта очи надничаха измежду космите край вратата.

— Няма стража! — прошепна Снибрил.

— Никога не си дават зор да охраняват Шианди. Имат пълно доверие на стените. Обаче ако само ме последваш... — Бейн изприпка в един близък гъсталак и Снибрил го чу да отсича косъмче. После Бейн притича, понесъл косъма пред себе си, заби го в Килима пред стената, изхвърча във въздуха и се прехвърли през нея.

Секунди по-късно и Снибрил го последва^[3] и те се запрехвърляха със захващане по един перваз и накрая стигнаха до прозорец.

Пред очите им се ширна Голямата зала и първото, което Снибрил видя, бе Глърк, вързан и държан от петима войници. На стъпалата под императорския трон стоеше вързаният Писмир и гледаше дръзко императора — мършав обитател на Килима с корона на главата и облечен в дълги одежди.

— За последно питам — къде е тази земя! — кресна императорът.

Писмир дума не обели.

— Кажи ми!

— Няма пък.

— Стража! До гуша ми дойде от този. Отведете го долу в тъмниците заедно с останалите! Скоро ще изтръгнем истината от него...

— Престанете! — кресна Снибрил.

Всички се обърнаха и вдигнаха изненадано очи.

И преди някой да се усети какво става, на войника, намиращ се на един ритник разстояние от Писмир, му настъпиха пръстите на крака. Докато войникът подрипваше наоколо, Писмир извади меча си и с могъщ замах разряза въжетата и се освободи. Докато Глърк се разправяше със стражите около себе си, другите двама се спуснаха в залата и битката се почна.

Четиримата стояха редом като... абе, винаги когато жителите на Килима си разказват истории край лагерния огън, за тази битка неизменно се говори с приглушен глас.

Скоро тя приключи, но по вратите думкаха още стражи.

— Накъде са тъмниците? — изпухтя Бейн, докато влачеше Писмир по-далече от императора, който врещеше, седнал на облегалката на трона си.

— Надолу. — Глърк посочи един тъмен тунел.

Четиримата се втурнаха по него точно когато вратите на залата се разтвориха с трясък. Един надзирател вдигна очи и щом видя четирима свирепи бойци да го връхлитат, изтърва ключовете и побягна. Глърк и Писмир затичаха от килия на килия, отключваха тежките врати и пускаха на свобода по-отмъстителните люде.

— **Каруците са още в двора!** — провикна се Снибрил. — **След мен!**

На хората не им отне много време да се изкачат в двора, където се намираха каруците. Бяха свикнали да се бият на тясно, а Килимените хора умеят да хапят и дращят, когато пожелаят да използват острите си зъби и нокти.

Снибрил, Глърк и Бейн (и Писмир, току-що решил да стане войник) изтърчаха нагоре по стълбите към кулата на портата. Там имаше няколко войници, ала не се задържаха дълго.

Снибрил награби един на бегом.

— Отвори портата! — нареди той.

— Сега не му е времето за половинчата мерки — отбеляза Бейн и сръчка с пушката си пленника в ухото. — Кажи ни как да отворим портата, ако обичаш, че иначе ще ти гръмна главата.

Каза го тихичко, но войникът прегълътна и бавно завъртя ръчката на подемното устройство, което отваряше портата.

Щом решетката се вдигна, първата каруца се затъри навън, а след нея и втора, и трета — тъй бързо, колкото има право да се движи една каруца. Всички войници, проявили глупостта да продължат да се бият, бяха оковани и намятани в храстите. Когато и последната каруца се изнесе от Шианди, четиридесета бойци се хвърлиха с въжета към стената и кацаха на нея.

Снибрил запомни преследването за цял живот. Каруците не бяха пригодени за главоломно препускане, ала се носеха през Килима тъй шеметно, че той очакваше колелата им да се разхвърчат във всички посоки. А много, много назад чуваше и армията.

— **И сега какво?** — кресна той, както бяха вкопчени в раздрусания покрив.

— Какво ли? — отвърна Бейн. — Мисля, че сме се запътили към Люлеещия се мост. В Килима зее голяма пропаст, а мостът е единствен косъм, прехвърлен над нея. Мисля, че е широк точно колкото каруца да мине по него.

— Леле-мале! — възклика Писмир.

Така и се оказа — че е точно толкова широк, но Писмир погледна случайно надолу, докато каруцата минаваше по моста, и откри, че се взира в бездна в Килима. Повече не посмя да погледне надолу.

Щом най-сетне преминаха оттатък, Снибрил се огледа назад и видя войниците, устремени към моста. Щяха да минат по него!

— Само през трупа ми! — измърмори той и скочи от каруцата, притича до средата на моста и извади меча си. Бейн го видя и незабелязано скочи от колата и се шмугна в храстите.

Снибрил застана сам насред високия и тънък мост и поразмаха меча си, та да е ясно какво ще споходи първия тръгнал да преминава

войник.

За мирен жител на Килима, Снибрил имаше твърде свиреп вид, докато напредваше по тесния мост. Наложи се войниците начело на войската да отстъпят и те се бълснаха във войниците по-назад, които се мъчеха да минат по-напред и да видят какво става.

Междувременно Бейн си плю на ръцете и стисна края на гредата. Щом пое тежестта, погледът му се кръстоса, а мускулите му се изопнаха като тетиви, и най-сетне вдигна края на моста над главата си. Краката му започнаха да затъват в Килима.

— Снибрил, върни се! — провикна се той. — Ще срутя моста!
Снибрил иззвистя за последно с меча си, войникът най-отпред
пак отстъпи и се набоде на нечие копие, след което хукна към края на
моста.

Щом скочи от него, Бейн вдъхна дълбоко и запокити косъма надалече. Той увисна във въздуха за миг, а после рухна с трясък в пропастта и се скри от поглед. Заедно с него надолу пропаднаха и войници — някои отчаяно се вкопчваха в издатини и шупли по падналия косъм и се мъчеха да се изкатерят обратно нагоре и да се спасят.

— От сега нататък не бива да спирате — рече Бейн, щом се настаниха в каруцата начело. — Напускаме територията на Шианди и според мен те няма да посмеят да ни последват в непознати места, обаче имайте едно наум! Няма да им отнеме много време да заобиколят скъсаното и да тръгнат подире ни. А когато скокльовците се уморят, качвайте ги в каруците и се впрягайте да ги теглите вие! **Не бива да спирате!**

— Ами другите врагове? — попита Глърк. — Като че досега ги избягваме. В безопасност ли сме?

— В Килима това никога не се знае. Тъй или иначе, никога не си действително в безопасност. Но бъдете готови за още малко битки. Ценните неща не чакат ей тъй да ги вземеш, нали знаете.

Поседяха мълчаливо, заслушани в скърцането на каруците и далечните барабани — вечните шумове, които се носеха из тъмните области на Килима. Имаше и други неща — ревове, светнали очи, надничаващи от дупки... Бейн гък не казваше за тях и Снибрил реши, че най-добре да не питат. Има неща, за които най-добре да не отваряш дума.

И изведнъж...

— **Гледайте!** — провикна се Писмир.

Каруците, заобиколили един косъм, насмалко не се бяха врязали в армия, задаваща се от другата посока.

— Гледам — отвърна мрачно Бейн, докато наблюдаваше как войската приижда зад гърба им. — Шиандии Югозападен Кракнастол! Едновременно.

— Ужасява ме онова, което ми предстои да чуя — рече Писмир.
— Но дали сме ние и едната от войските срещу другата, всички срещу всички или и двете войски срещу нас?

— Не мисля, че ще останем тук — измърмори Снибрил, щом двете армии се приближиха, след което обърна каруцата и се загуби сред космалака.

Щом и последната каруца кривна от пътя, двете войски излязоха иззад завоя.

— **Вие!** — кресна шинандианският командир.

— **Вие!** — възкликна командирът на Югозападен Кракнастол.

Всякакви мисли за хората бяха забравени, щом двете войски се втурнаха напред, устремени към битка.

Междувременно каруците се отдалечаваха с всяка изминалата секунда и се спускаха с грохот по един дълъг склон тъй стремглаво, че скокльовците направо не докосваха земята.

— **Къде отиваме?** — надвика Писмир връхлитация вятыр.

— Де да знаех само! — отвърна Снибрил.

Пред тях в Килима зейна дупка и каруците нахлуха в грамадна, мрачна пещера. Тук-там просветваха светлинки — хората палеха факли, и най-сетне из пещерите се заизвива наниз от светлина.

— Къде попаднахме? — прошепна Гърк и гласът му отекна между черните скали.

— Мястото ми е познато — рече Писмир. — Това са пещерите на Подкилимието, земята под Килима. Ела да видиш.

Снибрил и Писмир слязоха от каруцата и с лека стъпка се приближиха до пещерната стена.

— Погледни — подканни Писмир и освети с факлата.

Цялата стена бе покрита със странини рисунки — някои изобразяваха животни, каквите Снибрил не бе виждал никога, но на повечето се виждаха създания като снаргове и скокльовци. Имаше едно нескопосно изображение на лов на снаргове, а сред косместите сталагмити и сталактити се мъдреше портрет на обитател на Килима, стиснал тояга.

— Близо до Паднала Клечка Кибрит имаше такива пещери — рече Писмир — ама въобще не бяха чак толкова величествени. Никой не знае кога са правени рисунките, но трябва да е било много отдавна. Разправят, че някога нашите предци живеели тук, долу.

Дни наред пътуваха сред мрака на пещерите и следваха главните им коридори.

И един ден стигнаха до място, където пещерата се разделяше на три ръкава.

— Ами сега? — попита Глърк. — Загубихме се.

— Не мисля. Ела да видиш това. — Снибрил бе застанал до левия ръкав на пещерата и гледаше нещо. Върху скалата бяха издраскани буквите:

P (CK.) II

— Робинзон Скиталеца! Прапрапрадядото на Писмир е бил тук!

— Разбира се. Той бил този, който пръв намерил Земята. Обаче това „II“ какво е?

— Това ще рече два инча. Остава ни да изминем само два инча!
Че тях само за няколко дена ще ги минем!

Само два инча път. И работа щеше да падне. Колелетата на каруците бяха напукани и изпотрошени, половината припаси — загубени, а хората нямаха вече сили и крачка да направят. Ала докато бутаха и теглеха скърцащите каруци през сумрачните пещери на Подкилимието, осветени с трепкащата светлина на факлите, ги крепеше мисълта за земята, до която щяха да стигнат, и те пееха тържествуваща бойна песен на Паднала Клечка Кибрит:

*През тъкан и през сплитка,
през вътък и основа,
народът на Кибритената клечка гордо пей
зарад прочутата си ловкост
със знаменития си лък,
който е огънат косъм,
вързан с връв.*

Обаче я пееха на древнокилимски, който звучеше къде-къде по-
добре^[4].

Бейн и Снибрил се влязха нагоре по склона, където сияеше светлата точкица на далечния отвор. Никой дума не продумваше, ала Снибрил знаеше, че Бейн ще ги напусне, щом стигнат новата земя. Какво бе виждал Бейн, по какви места бе скитал! Бе обиколил почти целия Килим и дори бе виждал грамадните лъскави равнини на Линолеума. Според прищявката си той е бил войник, космосекач, ловец, изследовател — бе си палил лагерния огън на места, които дори

не познават огъня! Не можеше да се очаква той да се задържи задълго, където и да било и на Снибрил му беше тъжно.

И тогава...

— **Я виж** — рече Бейн.

Бяха стигнали до края на пещерите и стояха върху издатина, от която надолу тръгваше естествена пътека. Земята се ширеше пред тях. Край тях растяха нагъсто високи косми, сред космите имаше хладни полянки, по които пасяха стада от непознати животни, а отгоре се процеждаше светлина и хвърляше шарки по Килима.

— Красота! — възклика Снибрил.

— Тя е ваша — рече Бейн.

— И твоя също.

— Не. Целият Килим е мой донякъде, но отделна част от него не може да бъде моя.

И след тези думи съвсем внезапно Бейн изчезна.

Същата вечер народът запали голям празничен огън, ала на Снибрил не му бе до празник.

Той седеше в тъмното с Писмир, унесен в мечти за неизследваните области на Килима. Писмир го погледна... и разбра.

— Знаеш ли — рече той невинно. — Мисля, че хората ще се устроят тук чудесно. От Глърк ще излезе много добър вожд. А пък аз... виж какво, трябва да ти го кресна ли? Знаеш, че вече не можеш да останеш тук — твърде много Килим си видял и си прихванал скитническата треска. Тръгвай и не се спирай да се сбогуваш. Оставил съм ти торба в каруцата.

Снибрил се взря в него, усмихна се... и дим да го няма.

По-късно, когато празненството вече беше в разгара си, извикаха Снибрил да произнесе реч, ала не можаха да го намерят.

Но далеч сред Килима един бягащ силует догони друг, който крачеше тежко с пушка на рамо.

— Очаквах те — рече той.

-
- [1] А когато не сработваše, така и никой не се връщаše да го каже. ↑
- [2] Повечето биха предпочели да е обратното. ↑
- [3] За щастие, се приземи що-годе меко, от другата страна нямаше никакви остри пръчки. ↑
- [4] Но не кой знае колко по-добре. Освен ако си снарг, напълно лишен от музикален слух. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.